

JOY FIELDINGOVÁ

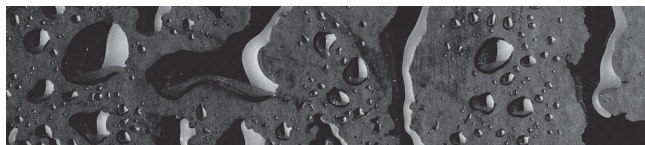

**NA
ZLÝCH
MIESTACH**

ZOZNÁMTE SA SO SMRŤOU

IKAR

JOY FIELDINGOVÁ

**NA
ZLÝCH
MIESTACH**

Joy Fielding
ALL THE WRONG PLACES

Copyright © 2019 by Joy Fielding, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2020 by Jana Melcerová

Jacket design © 2020 by Juraj Šramko

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7109-8

Warrenovi
s nehynúcou láskou

KAPITOLA 10

„TAK POVEDZ MI NIEČO O SEBE,“ VYZVE JU. USMEJE sa v nádeji, že je to milý úsmev, ani príliš široký, ani nevýrazný, možno odráža jeho nekonvenčný zmysel pre humor. Myslí si, že by ju mohol priťahovať. Chce ju očariť. Chce sa jej zapáčiť.

Mladá žena, ktorá sedí oproti nemu pri bezchybne prestretom stole pre dvoch, zaváha.

Keď prehovorí, hlas jej znie ticho a rozochvene. „Čo chcete vedieť?“

Je krásna, má o čosi viac než dvadsaťpäť, porcelánovú pokožku, hlboké modré oči, dlhé hnedé vlasy, prsia veľké tak akurát. Presne ako sa javila v inzeráte, čo nebýva vždy tak. Zvyčajne si ženy uverejňujú fotografie spreď niekoľkých rokov, čo znamená, že sú v skutočnosti staršie. „Takže na úvod, prečo si na zoznamke? Si úchvatná. Nevieť si predstaviť, že by si mala problém zoznámiť sa s mužmi, najmä v meste ako Boston.“

Opäť zaváha. Je skôr plachá a premýšľavá než zahľadená do seba. Aj to sa mu páči. „Myslela som si, že to bude zábava,“ pripustí. „Všetky moje kamarátky majú v telefóne zoznamovaciu aplikáciu. A už nejaký čas som nerandila...“

„Mala si priateľa?“

Prikývne. „Pred štyrmi mesiacmi sme sa rozišli.“

„Ty si sa rozišla s ním?“

„Popravde, nie. On sa rozišiel so mnou.“

Zasmeje sa. „Tomu len ťažko uverím.“

„Povedal mi, že nie je pripravený na záväzok,“ vysvetľuje aj bez opýtania. Do očí sa jej tisnú slzy, zopár sa ich zachytí na spodných riasach.

Inštinktívne vystrie ruku ponad stôl, aby ich utrel, a dáva pritom pozor, aby jej nerozmazal maskaru. „Chýba ti.“

„Nie,“ odpovie chytro. „Vlastne ani nie. Iba niekedy je to ťažké. Chýba mi skôr život vo dvojici, naši priatelia...“

„Boli ste spolu dlho?“

„Niečo vyše roka. A čo vy?“

Usmeje sa. *Snaží sa*, pomyslí si muž. Aj keď vidí, že to iba predstiera. No i tak, niektorým ženám ani nenapadne, aby sa ho opýtali. „Ja? Nie. Už dlhšie som nemal vážnu známosť. Ale rozprávali sme sa o tebe.“

Žena sa zadíva do taniera. Jedla sa ani nedotkla a on strávil dlhé hodiny prípravou, drahý steak nechal celé popoludnie v marináde, pečené štvrtky zemiakov v zapekacej fólii, šalát z kúskov vodového melóna so slaným syrom feta pokladal na jemný porcelán s kvetinovým vzorom, aby na ňu zapôsobil. *Možno je vegetariánka*, pomyslí si, hoci v jej profile tomu nič nenasvedčovalo.

Mal sa jej na to opýtať, keď jej navrhol večeru. „Porozprávaj mi o svojom detstve,“ požiada muž.

Vyzera prekvapená. „O mojom detstve?“

„Predpokladám, že si nejaké mala.“ Znovu milý úsmev, ktorý sa dostáva pod kožu.

„Bolo celkom obyčajné, niet veľmi o čom hovoriť.“

„Tipujem vyššiu strednú triedu,“ vysloví názor a dúfa, že tým rozvinie konverzáciu. „Pohodlný životný štýl, možno si mala aj pestúнку alebo gazdinú, rodičia ťa mi-

lovali a starali sa, aby si mala všetko, po čom ti túžilo sr-
diečko.“

„Ani nie. Teda možno spočiatku,“ nesmelo súhlasí. „Do
šiestich rokov, potom sa rodičia rozviedli a všetko sa zme-
nilo.“

„Ako?“

„Museli sme sa presťahovať a mama musela opäť praco-
vať. Otec sa znovu oženil, jeho novú manželku sme nemali
radi. Stále nás presúvali.“

„Nás?“

„Bratov a mňa.“

„Páči sa mi, že hovoríš ‚presúvali nás‘. Väčšina ľudí by
použila výraz ‚boli sme presúvaní‘. Vôbec si nectia grama-
tiku. Alebo len nepoznajú rozdiel medzi činným a trpným
rodom. Neviem.“ Mykne plecami, vidí jej rastúci nepokoj.
Nie každému záleží na gramatike tak ako jemu. „Koľko máš
bratov?“ opýta sa v snahe dostať sa na bezpečnejšiu pôdu.

„Dvoch. Jeden je v New Yorku a druhý v Los Angeles.“

„A mama? Tá je kde?“

„Tu v Bostone.“

„Vie, kde si dnes? Ako by mohla, však?“ opýta sa a záro-
veň si aj odpovie. „Nemyslím si, že by schválila tvoj súhlas
s večerou v byte neznámeho muža, však? Vždy si taká dobro-
družka?“ Nakloní hlavu nabok – toto gesto niektoré ženy oča-
rí – a čaká, ako zareaguje.

Ďalšie zaváhanie. „Nie.“

„Malo by mi to lichotiť? Lebo – musím sa priznať – v is-
tom zmysle to tak prežívam.“

Červená sa, hoci muž celkom nevie, či náhly rumenec
vyvolali rozpaky, alebo očakávanie.

„Je to preto, lebo som taký atraktívny?“ Vysloví to rozto-
pašne a pridá aj úsmev, ten najľúbenejší. A hoci žena nerea-
guje, vie, že má pravdu. Je atraktívny. (*Peknučký chlapček,*

posmieval sa mu otec.) Oveľa atraktívnejší ako na fotografii uverejnenej na zoznamovacej stránke. V skutočnosti na nej ani nie je on, ale nejaký model bez košele so slušnými črtami a s tehličkami na vypracovanom bruchu, ktorého fotografiu videl v časopise *Men's Health*.

Dostatočne atraktívny, aby umlčal ten ženský, večne sa ozývajúci varovný vnútorný hlas, že si má dávať pozor, že s ním nemá vyjsť von z plného baru, v ktorom si dohovorili stretnutie, a zamieriť s ním k nemu do bytu neďaleko Sargent's Wharf na slúbenú gurmánsku hostinu.

„Ty neješ,“ povie. „Je steak pre teba príliš krvavý?“

„Nie, len nemôžem...“

„Prosím. Musíš aspoň ochutnať.“ Odkrojí kúsok mäsa z vlastného taniera, napichne ho na vidličku a vystrie ruku k jej ústam. „Prosím,“ zopakuje, kým krv kvapká zo steaku a zašpiní biely obrus.

Žena otvorí ústa, aby jej doň vložil takmer surové mäso.

„Dôkladne požuj,“ poradí jej. „Bol by som nerád, keby si sa zadusila.“

„Prosím...“ povie žena, keď mu vo vrecku zazvoní mobil.

„Počkaj, bude to iba chvíľka.“ Vytiahne z vrecka telefón, prejde prstom po tenkom displeji zľava doprava a priloží si ho k uchu. „Haló,“ zvodne stíši hlas, perami sa obtrie o hladký povrch. *Konečne*, pomyslí si.

„Ahoj,“ zareaguje žena v telefóne „Hovorím s... s Tým pravým ihneď?“ zachichoce sa a on sa zasmieje. Ten pravý ihneď je prezývka, ktorú používa na početných zoznamovacích stránkach, kde si vytvoril účet.

„Áno. A ty si... Poľný kvet?“

„Áno,“ povie a znie to viac ako mierne rozpačito, fiktívne meno nepoužíva s takou ľahkosťou ako on.

„Takže, Poľný kvet,“ pokračuje, „som veľmi rád, že si zavolała.“ Na túto chvíľu čakal hádam celú večnosť.

„Ešte si na Floride?“ opýta sa. „Volám nevhod?“

„Nie. Lepšiu chvíľu si si nemohla vybrať. Pred hodinou som sa vrátil domov.“

„Ako sa má mama?“

„Oveľa lepšie, ďakujem za opýtanie. Ako sa máš ty?“

„Ja? Dobre.“ Zaváha. „Rozmýšľala som nad tým, že máš možno pravdu a je načase, aby sme to znovu skúsili.“

„Žiadne možno,“ zakončuje, „aspoň pokiaľ ide o mňa. Čo tak v stredu?“

„Streda je fajn.“

„Poznáš bar U Anthonyho v Boylstone? Zvyčajne je plný a niekedy aj poriadne hlučný, ale...“

„Bar U Anthonyho je super,“ odvetí žena. Vedel, že prikývne. Ženy vždy uprednostnia hlučné bary plné ľudí.

Muž sa usmeje na ženu, ktorá sedí pri stole oproti nemu, a všimne si, že sa jej po líkach kotúľajú slzy. V bare U Anthonyho sa s ňou stretol ani nie pred dvoma hodinami a teraz sa správa neslušne a necitlivo.

„Povedzme o šiestej?“ povie muž do telefónu.

„O šiestej mi vyhovuje.“

„Už to nezrušíš na poslednú chvíľu?“

„Budem tam presne o šiestej.“

„Nie!“ nečakane vykrikuje jeho spoločníčka pri dnešnej večeri. „Nechod!...“

Muž je okamžite na nohách a zaženie sa rukou ponad stôl, aby jej uštedril tvrdú facku. Udrie ju tak zúriivo, že stolička, ku ktorej je bezpečne pripútaná s rukami v železičkách za chrbtom, zabalansuje na zadných nohách a slučka okolo krku sa napne. Muž sa pozerá, ako žena zúfalo lapá dych. Ešte minútu sa bude zbytočne hádzať a pravdepodobne upadne do bezvedomia.

Muž na to nie je pripravený, ešte s ňou neskončil.

„Čo to bolo?“ opýta sa žena, ktorá si hovorí Poľný kvet.

„Čo máš na mysli?“ pokojne zareaguje muž protiotázkou a obíde okolo stola, aby zastavil rozknísanú stoličku a zakryl zúfalej žene ústa rukou. „Ó, asi len televízor. Z nejakého chlapíka skoro vytrieskali dušu. Prepáč mi ten slovník.“

Na chvíľu ostane ticho. Vytuší, že Poľný kvet sa usmieva.

„Povieš mi svoje pravé meno?“ odváži sa žena v telefóne.

„Poviem, ak mi ty prezradíš, ako sa voláš,“ odvetí laškovne. Klame. Nikdy žiadnej neprezradí svoje skutočné meno. „Hoci musím priznať, že Poľný kvet sa mi vlastne páči.“

„Tak potom by sme asi ešte mali nechať všetko tak, ako je.“

„Takže v stredu,“ rozlúči sa muž.

„V stredu.“

„Teším sa na teba.“

Vloží si mobil späť do vrecka a pustí žene ústa. „Ak zakričíš, vrazím ti tento steakový nôž do oka,“ povie pokojne a hrozivo jej šibrinkuje pred očami vrúbkovanou čepeľou. Slučka okolo krku sa jej zarezala do mäsa. Pochybuje, že má na krik dosť vzduchu, keby to aj chcela skúsiť. Ale už ju raz podcenil.

Bolo to s ňou také jednoduché! Skoro až príliš. Očaril ju svojím krásnym zovňajškom, a tak súhlasila s každým návrhom. Vyšla s ním z tmavého plného baru, aby si pochutnala na večeri uňho doma. Horlivo si sadla k malému okrúhlemu stolu s bielym ľanovým obrusom a vôbec si neuvedomila nebezpečenstvo, kým nemala ruky za chrbtom v putách a okolo krku povraz.

Tak veľmi sa snažila a bola povoľná, pristúpila na jeho stupídnu hru, pri ktorej predstieral, že majú ozajstné rande, odpovedala mu na hlúpe otázky, dokonca mu ich aj zopár položila. Nepochybné dúfala, že si tým zachráni život. A hoci si uvedomila márnosť svojej nádeje, keď sa počas telefonického rozhovoru presvedčila, že je iba jedna z mnohých,

že na nej nie je nič mimoriadne a on sa už posúva ďalej, kto by si bol pomyslel, že bude mať guráž a pokúsi sa varovať jeho ďalšiu obeť? To obdivuje.

Niežeby na tom záležalo. Vráti sa na svoje miesto a pokojne dovečeria, dbá na to, aby každý kúsok mäsa požul tridsaťkrát, tak ako na tom nájstojil otec. Dúfa, že žena neurobí nejakú hlúposť, čím ho prinúti, aby s ňou chytro skoncoval. Chce to preťahovať. Ukáže jej, že nemá iba peknú tvár, ale je v ňom viac.

Usmeje sa v nádeji, že jej tým dáva na známosť, že sa už venuje iba jej. Ona si to zaslúži. No hoci si kladie do úst posledný kúsok mäsa, v predstavách už mieri ďalej.

K strede.

A k žene, ktorá sa stane jeho kráľovským úlovkom. Myslí na Poľný kvet.

KAPITOLA 20

Pred tromi týždňami

TESNE PO SIEDMEJ RÁNO SA PAIGE HAMILTONOVÁ zobudila a našla mamu, ako v pyžame sedí na kraji jej posteľe. Zvyčajne mladistvé črty zastreli ustarané vrásky, teraz vyzerala na svojich sedemdesiat rokov.

„Mami?“

„Ako bolo včera na rande?“

„Zobudila si ma, aby si sa opýtala na rande?“

„Tak ako bolo?“

„Nie dobre.“ Paige sa vzoprela na lakťoch, a kým si striasala z očí hnedé vlasy po pleciah, rozpamätávala sa na nešťastné rande.

Ten muž mal aspoň o desať kíľ viac a o dobrých dvanásť centimetrov menej, ako naznačoval jeho profil na zoznamke. Hodíme sa k sebe. Čo je to s tými chlapmi? Myslia si, že ženy nemajú oči a nevšimnú si ten rozdiel?

„To je veľká škoda,“ poľutovala ju mama. „Vravela si, že to vyzerá sľubne.“

„Mami... čo sa deje?“

„Nechcem ťa znepokojovať.“

„Na to je už neskoro.“

„Prepáč.“

„Neospravedlňuj sa. Povedz mi, čo sa deje.“

Mama vzdychla a široká manželská posteľ sa zachvela. „Myslím, že mám mŕtvicu.“

Paige bola v momente na nohách a bezcieľne krúžila po drevenej dlážke. „Čo to hovoríš? Prečo si myslíš, že máš mŕtvicu?“ Skúmala maminu tvár, či nenájde poklesnutý kútik alebo viečko. „Dobre artikuluješ. Je ti na odpadnutie? Bolí ťa niečo?“

„Nič ma nebolí a nemám závrat,“ upokojovala ju mama. „Máš rozkošnú postavu,“ prehodila, akoby to bolo za daných okolností celkom normálne.

Paige schytila ružový hodvábný župan z čela postele a zahalila si ním nahé telo. Snažila sa pochopiť, čo sa deje.

„Nevedela som, že spávaš nahá,“ pokračovala mama. „Aj ja som tak vždy chcela spávať, ale tvoj otec mal radšej pyžamo, tak som sa prispôsobila.“

„Mami! Sústreď sa! Prečo si myslíš, že máš mŕtvicu?“

„Mám niečo s očami,“ ponosovala sa mama. „Sú čudné.“

„Čo tým chceš povedať, že sú čudné? Aké čudné?“

„Vidím všelijaké záblesky a kľukaté čiary. Čítala som, že zmena videnia je často prvým príznakom porážky. Alebo je to možno odlúpnutá sietnica. Čo myslíš?“

„Myslím, že zavolám na deväťstojedenástku.“

„Naozaj, srdiečko? Je to nevyhnutné?“

„Áno, mami. Naozaj, naozaj si to myslím.“ Paige schmatla mobil z nočného stolíka a vyfukala číslo tiesňovej linky. „Len pokoj,“ radila mame, hoci sama bola na pokraji hystérie. Pred dvoma rokmi ju rakovina pripravila o otca. Nechce prísť aj o mamu. V tridsiatich troch rokoch je primladá na to, aby z nej bola úplná sirota. „Čo robíš?“ opýtala sa, keď videla, že sa mama dvíha z postele.

„Asi by som sa mala obliecť.“

„Len si pekne sadni,“ prikázala Paige a pritom počúvala vytrvalé vyzváňanie v telefóne. „Nehýb sa.“ Frustrrovane ho-

dila voľnou rukou. „Čo je to s tými ľuďmi? Prečo nedvíhajú telefón? Myslela som si, že toto by mala byť tiesňov...”

„Deväťstojedenašť,” ozval sa ženský hlas, ktorý prerušil Paigeine tirády. „Ako vám môžem pomôcť?”

„Moja mama dostala mozgovú príhodu.”

„No mohla by to byť aj odlúpnutá sietnica,” spresnila mama.

„Potrebujeme sanitku, ihneď.” Paige chytro uviedla dispečerke adresu maminho nóbl bytového domu v mestskej časti Back Bay. „Budú tu o päť minút,” vyhlásila cestou do kúpeľne spojenej so spálňou. Tvár si ošpliechala studenou vodou, ostriekala sa dezodorantom, chmatla po prvej veci v šatníku a navliekla sa do nej.

„Pekné šaty,” pochválila ju mama. „Nové?”

Paige sa pozrela na neforemné letné šaty, ktorými Noah vždy opovrhoval. Rýchlo si v duchu pripomenula, že to, čo sa Noahovi páči alebo nepáči, už nie je jej starosť. „Nie. Mám ich už nejaký čas.” Z vrchnej zásuvky bielizníka si vybrala čipkované nohavičky a postojacky si ich natiahla cez štíhle boky.

„Ty nenosíš podprsenku?” opýtala sa mama.

„No vlastne ju ani nepotrebujem,” povedala Paige a usúdila, že snaha o bežnú konverzáciu je mamin spôsob, ako ju ubezpečiť, že všetko dobre dopadne. A že ak sa jej aj odlupuje sietnica, či, nedajbože, práve dostáva porážku, všetko bude v poriadku.

Ibaže už nejaký čas nič nie je, ako má byť.

„Ani ja som ju kedysi nepotrebovala,” oznámila mama skoro až clivo a zahľadela sa na svoju viac ako plnú hrud. „A potom mi odrazu narástlo toto. Teraz! Keď sa na ne už nikto nepozera a každému sú ukradnuté.”

Paige by sa za iných okolností zasmiala. Teraz len potláčala slzy. „Mne to nie je ukradnuté.” Prisdla si k mame a tuho ju objala.

„Si dobré dievča.“ Mama si oprela hlavu o dcérino plece. „Lúbim ťa najviac na svete. Vieš to, však?“

„Viem.“ Paige mala pocit viny. Nie preto, že by mamu neľúbila, lebo tak to nebolo. Ale preto, lebo bola vždy skôr otcovo dievčatko. Otcova nesmierne veľká osobnosť zvyčajne zatieňovala všetko, čo mu stálo v ceste, ešte aj keď ležal na smrteľnej posteli. „Aj ja ťa ľúbim.“

„Netráp sa.“ Mama potľapkala Paige po kolene. „Zvládnem to.“

„Sľubuješ?“

„Sľubujem.“

Paige sa usmiala, vedela, že takéto sľuby sú márne. Ne-sľúbila jej mama to isté, keď otcovi diagnostikovali rakovinu, ktorá ho ani nie do roka pripravila o život?

„Netrápte sa, otec to zvládne,“ ubezpečovala Paige i jej brata, hoci len ťažko mohla uveriť, že o takmer štyri roky starší Michael, úspešný kardiológ v Livingstone v New Jersey, je naivný.

Mama pozrela na dvere do kúpeľne. „Mala by som si obliecť aspoň župan.“

„Dobre, prinesiem ti ho,“ ponúkla sa Paige a postavila sa. „Nehýb sa.“

„Prines mi niečo na oblečenie, keď ma pošlú domov,“ volala mama za Paige, ktorá maširovala po chodbe k rodičovskej spálni. Júlové slnko presvitalo cez automatické žalúzie v obývačke a na béžovej mramorovej dlážke robilo pruhy, ktoré vyzerali ako blesky.

Rodičia sa do tejto luxusnej rezidencie s dvoma spálňami prisťahovali pred piatimi rokmi z predchádzajúceho bydliska s rozlohou päťstošesťdesiat štvorcových metrov na predmestí Westonu. („Kto už teraz potrebuje taký veľký dom?“ kládla si v tom čase otázku mama. „Vy deti ste už dlho preč a pes nám zomrel.“)

Mala mama vždy tento sardonický zmysel pre humor? zamýšľala sa Paige. Prečo si to nikdy predtým nevšimla?

Byt v dome na novej adrese stál v jednej z najprestížnejších bostonských lokalít. Bol priestorový a moderný, v obývacej časti, v knižnici, kde mal otec zároveň pracovňu, aj v malom rodinnom salóniku vedľa veľkej kuchyne okná siahali od dlážky až po plafón. Obe spálne boli mimo hlavnej chodby v opačnom krídle bytu. Každá izba poskytovala rovnako nádherný výhľad na mesto.

Paige kráčala po koberci slonovinovej farby zo zmesi hodvábu a vlny, ktorý pokrýval dlážku v manželskej spálni, a keďže sa náhlila do šatníka, zavadila o stĺpik postele s baldachýnom kráľovských rozmerov. *Vyzerať skôr ako izba než šatník*, pomyslela si Paige a napadlo jej, či otcovo oblečenie ešte stále zaberá polovicu priestoru, alebo ho mama pobalila a poslala do nejakej charitatívnej organizácie. Robert Hamilton bol vždy ako zo škatuľky a bolo celkom jedno, či mal na sebe oblek, alebo bežné oblečenie. *A tie ponožky*, pomyslela si Paige s úsmevom. Otec mal obrovský výber pestrofarebných ponožiek s bláznivými vzormi dávno predtým, ako prišli do módy. Tvorili dokonalý doplnok jeho ohromnej a pestrej osobnosti.

Paige sa nahrnuli do očí slzy a prešla rukou po ponožkách. Otec jej tak veľmi chýba!

Príde teraz aj o mamu? Opustí ju každý, koho ľúbi?

„Bože, si sebecká krava,“ zašomrala si popod nos a z háčika v šatníku zvesila mamin modrý froté župan. Potom jej zo vstavaného bielizníka vybrala ružové bavlnené šaty a prekvapivo sexi spodnú bielizeň. Mama vždy nosila bikiiny nohavičky a vystužené podprsenky? Všetko to odniesla nazad do svojej izby.

Druhá spálňa v byte nebola určená pre ňu. Pôvodne to bola hosťovská izba pre Michaela s rodinou, keď navštívi-

li rodičov. No Michaelov nabitý program im neumožňoval časté návštevy a jeho manželka bývala radšej v hoteli, preto hosťovská izba ostávala väčšinou prázdna a nevyužitá. Ale potom zomrel otec a pred šiestimi mesiacmi prišla Paige o prácu. O dva mesiace nato ju opustil priateľ, s ktorým bývala. Pre inú ženu. Teda v skutočnosti sa musela odsťahovať Paige, a tak jej mama navrhla, aby bývala u nej. „Iba dočasne,“ prízvukovala. „Kým sa znovu nepostavíš na nohy.“

Stane sa to niekedy? S hlavou plnou podobných myšlienok vošla Paige do spálne a našla mamu, ako stojí pri okne a hľadá na ulicu lemovanú stromami o desať poschodí nižšie. „Mami, čo robíš? Upozornila som ťa, aby si sa nehýbala.“

„Iba vychutnávam nádherný deň. Na oblohe niet ani obláčika.“

„Vidíš bez problémov?“ opýtala sa jej Paige. „Čo tvoje oči?“

„Stále vidím záblesky. Trochu mi to pripomína tú zvukovo-svetelnú šou. Len bez zvuku,“ pousmiala sa.

„Desíš ma.“

„To ma mrzí, zlatko. To je to posledné, čo chcem. Sľubujem ti, že vyzdraviem.“

Kým Paige pomáhala mame obliecť si župan, zazvonil telefón. Vypočula si ustarostený hlas vrátnika a zavesila. Zhlboka sa nadýchla, až potom sa pousilovala vyčariť úsmev. „Prišla sanitka.“

KAPITOLA 30

„JOAN HAMILTONOVÁ?“ OPÝTAL SA MUŽ, KEĎ vchádzal do malej, ťažko opísateľnej kancelárie. Zatvoril za sebou dvere a pozeral striedavo na matku a dcéru. Bol mladý, príjemný, s hrivou tmavých vlnitých vlasov. Na sebe mal biely plášť, úzke kaki nohavice a bielo-modrú károvanú košeľu.

„To som ja,“ ozvala sa Paigeina mama, zdvihla ruku a pokývala prstami. Už sa stihla prezliecť zo županu do šiat, ktoré jej dcéra zobrala so sebou.

„Som doktor Barelli.“ Lekár sa posadil za stôl a usmieval sa na ženy pred sebou. „Ako sa cítite?“

„Dobre,“ zareagovala Joan Hamiltonová. „Trochu hlúpo. Moje oči sú... no zdá sa, že sú... okej.“

Doktor Barelli otvoril spis a chytro preletel obsah. Paige s mamou ho netrpezlivo pozorovali. Niežeby sa bolo inak na čo pozerať. Nebyť tuctovej reprodukcie fádnej krajinky, svetlozelené steny by celkom zívali prázdnotou. Miestnosť zariadili v minimalistickom a prísne účelovom štýle. Na pracovnom stole nebolo nič osobné, žiadne rodinné fotografie, a z okna bol výhľad na tehlový múr. Pravdepodobne to bol nejaký komunitný priestor, ktorý slúži na rýchle diskusie a konzultácie. No i tak priniesla kancelária vítané spestrenie